

אמנה (מס' 150) בדבר מינהל העבודה: תפקיד, פעולות וארגון*

הוועידה הכללית של ארגון העבודה הבינלאומי, לאחר שנקראה בג'ניבה על ידי הוועד המנהל של משרד העבודה הבינלאומי, ונתכנסה למושב השישי וארבעה ביום 7 ביוני, 1978; בזוכרה את האמור באמנות ובהמלצות העבודה הבינלאומיות הקיימות, לרבות, במיוחד, אמנת הפיקוח על העבודה, 1947, אמנת הפיקוח על העבודה (חקלאות) 1969, ואמנת שירות התעסוקה, 1948, הדרשות הפעלתן של פעילויות מסוימות של מינהל העבודה; בהיותה סבורה, כי מן הראוי לאמץ מסמכים הקובעים קוי הנחיה לענין המערכת הכוללת של מינהל העבודה;

בזוכרה את האמור באמנה בדבר מדיניות התעסוקה, 1964, ובאמנה בדבר פיתוח משאבי אנוש, 1975; בזוכרה גם את המטרה שביצירת תעסוקה מלאה ונושאת שכר באורח נאות, ובאשרה את הצורך בתכניות של מינהל עבודה כדי לפעול לקראת מטרה זו ולהגשים את מטרותיהן של האמנות האמורות;

בהכירה בצורך לכבד בשלמות את האוטונומיה של ארגוני המעבידים והעובדים, בזוכרה, בקשר לכך, את האמור באמנות והמלצות העבודה הבינלאומיות הקיימות המבטיחות את זכות ההתאגדות, וההתארגנות והמיקוח הקולקטיבי, ובמיוחד באמנה בדבר חופש ההתאגדות והגנת הזכות להתארגן, 1948, ובאמנת הזכות להתארגנות ולמיקוח קולקטיבי, 1949, האוסרות כל פעולות התערבות מצד הרשויות הציבוריות שיש בהן כדי להגביל זכויות אלה או להפריע בעד שימושן החוקי; ובהיותה סבורה כי לארגוני המעבידים והעובדים ישנם תפקידים חיוניים בהשגת מטרותיה של קידמה כלכלית, חברתית ותרבותית;

לאחר שהחליטה על אימוצן של הצעות מסוימות בדבר מינהל העבודה: תפקיד, פעולות וארגון, שאלה המהווה את הסעיף הרביעי בסדר יומו של המושב; לאחר שהחליטה כי הצעות אלו ילבשו צורה של אמנה בין-לאומית, מאמצת ביום זה, עשרים וששה ביוני לשנת אלף תשע מאות ושבעים ושמונה, את האמנה שלקמן, שתיקרא "אמנה בדבר מינהל העבודה, 1978":

סעיף 1

לענין אמנה זו -

(א) המונח "מינהל עבודה" משמעותו פעילויות המינהל הציבורי בתחום מדיניות העבודה הלאומית;

* אימצה בוועידה במושב השישי וארבעה, ג'ניבה, ביום 26 ביוני, 1978, ישראל אישרה את האמנה ביום 3 ביוני, 1979. הפקדת כתב האישור נרשמה במזכירות ארגון העבודה הבינלאומי לאוטי ביום 7 בדצמבר, 1979 האמנה נכנסה לתוקף לגבי ישראל ביום 7 בדצמבר, 1980 ופורסמה בכתבי אמנה 887, כרך 26, עמ' 501, שם טובאות גם הגירסאות באנגלית וצרפתית, שדין מקור לשניהם, ראה סעיף 18 להלן

על אמנות עבודה בינלאומיות כמקור לפרשנות, ראה פסה"ד בפרק 10.15.01, לכרך ב' בקובץ, הדן בכללי פרשנות, תחת הכותרת "על היזקמות למקורות זרים".

וראה דב"ע שם/4-18, ההסתדרות הכללית ואח' - עיריית ת"א; פד"ע כרך י"ב, עמ' 52, בו נפסק כי אמנה בינלאומית אינה הופכת לחלק של המשפט המוטיבי, על-ידי אישורה על-ידי ישראל. אך יחד עם זאת, ההנחה היא שמדינת ישראל מכבדת את חובותיה במשפט הבינלאומי ואינה מחוקקת תוך הפרתו. יודגש שבתחום משפט העבודה הבינלאומי ואישור אמנות עבודה בינלאומיות, הולכת ישראל, מאז החלה לאשר אמנות אלה, בדרך מיוחדת. הדרך היא, הפניית תשומת הלב של הכנסת לכוונה לאשר אמנה בהקשר לדבר חקיקה. על כן, במידה והדבר תלוי בפירוש החוק, במסגרת הסותרת לכן - יש להימנע מפירוש המביא להפרת המשפט הבינלאומי המחייב את המדינה, בג"צ 103/67, "דה אמריקן אירופין בית-אל מישן" נ. שר הפנים ואח'; פד"י כרך כא(2), עמ' 325, בעמ' 333; ע"א 65/67, דנותה קורס ואח' נגד וולף קירשן; פד"י כרך כ"א(2), עמ' 20, בעמ' 26.

הוא הדין להמלצת עבודה בין לאומית, ראה דב"ע לנ/9-3, "צרי" - ריקס; פד"ע כרך ד', עמ' 447, בעמ' 492, בו נאמר ער בית-הדין לכך שהמלצת עבודה בין-לאומית אינה מהווה מקור לזכויות וחובות בספט הישראלי, אך משבאים לקבוע מה מתיישב ומה אינו מתיישב עם "מושגי יסוד של יחסי עבודה", מותר ומותר ללמוד מההמלצה, שהרי ודאי משקפת היא את הרצוי, וכשום אופן אינה משקפת את הפסול.

10.14.10

1